

GESTOLEN TOEKOMST

GESTOLEN TOEKOMST

Anna Lascaris

Eerste en tweede druk (e-book) 2018

Copyright @ 2018 Anna Lascaris

Omslagillustratie Canstockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

ISBN 9789402173529

www.bravenewbooks.nl

1

Bertha liep door de ouderwets ingerichte woonkamer naar de trap in de hal. Bij iedere stap die ze nam trok ze haar linkerbeen iets op. Ze wierp een minzame blik op de zware eikenhouten meubelen voor ze de kamerdeur achter zich sloot. Zolang ze zich kon herinneren, stonden die in hun huis. Ze haatte de bedompte sfeer die ze uitstraalden.

Lusteloos klom ze de trap op. Haar zware schoen klonk gedempt op de donkerblauwe traploper.

In de badkamer zette ze geïrriteerd het goedkope parfum van haar moeder opzij. Ze plaatste het altijd vlak naast de kraan zodat je het opzij moest schuiven wilde je niet dat het in de wasbak kletterde. Ze vond het stom dat haar moeder dat niet door had, ondanks dat ze haar er al een paar maal op attent had gemaakt. En dan zien ze haar niet voor vol aan. Ze moesten eens weten wat er allemaal in haar hoofd omging, wat haar dromen waren.

Bertha poetste haar tanden en waste haar gezicht. Daarna bracht ze nachterème aan.

Met het goedkope spul dat ze altijd van haar moeder gebruikte, was ze een half jaar geleden mee gestopt. Haar zuster Gretha had ze zover gekregen om voor haar een goede dag-en nachtcrème te kopen. Maar als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat de goedkope crème die haar moeder opsmeerde, haar geen kwaad had gedaan. Ze was vierenvijftig jaar en haar huid was nog steeds zacht en glad.

Die zachte stralende huid had Bertha van haar moeder meegekregen. Gretha had de droge huid van haar vaderskant geërfd. Daarom gebruikte zij allerlei dure smeerseltjes om haar huid soepel te houden.

Bertha vond het heerlijk om die dure crèmes te gebruiken. Die smeerden zo fijn over haar gezicht en roken zo lekker, het voelde veel beter aan dan de vette crème van haar moeder.

Ze wilde zich goed verzorgen, net als Gretha. En al zag niemand het en al vonden haar ouders het weggegooid geld, zij was er gelukkig mee.

Het licht in de badkamer deed ze uit en ze liep haar donkere slaapkamer in. De eentonigheid van haar slaapkamer had ze opgefleurd met posters van bekende modellen uit de modewereld. Ze adoreerde de mooie meisjes en wenste dat ze een van hen kon zijn.

Bertha ging zonder het licht aan te doen voor het raam zitten en staarde naar buiten. De lantaarn die een tiental meters van haar huis stond, verspreidde een zwak licht over de weg. Een zachte motregen was in het schijnsel van de lamp te zien. De bomen langs de kant van de weg bogen zacht heen en weer in de januariwind.

Ze richtte haar blik naar de hemel. Dat deed ze elke avond. Met haar hoofd in haar nek zocht ze naar een vallende ster, want dan mocht ze weer een wens doen. Ze had er al vele gezien vanuit dit donkere plekje voor haar raam, maar vanavond was de bewolking te zwaar; ze kon geen ster ontdekken.

Opeens zag ze een piepklein sterretje door een spleetje in de bewolking. Ze vond dit net zo uniek als een vallende ster, dus vond ze dat ze nu ook een wens mocht doen. Met gesloten ogen wenste ze voor de zoveelste keer dat ze twee mooie benen had en net als die bekende modellen over een catwalk kon lopen.

Bertha's linkerbeen was zeven centimeter korter. Daar was ze mee geboren en droeg dat leed negentien jaar met zich mee. Het was een leed dat heel diep vanbinnen zat. Ze walgde van de hoge schoen die ze moest dragen om haar benen op gelijke hoogte te brengen.

Haar ouders en haar zuster Gretha wisten niet hoeveel verdriet ze had. Dat hield ze goed voor hen verborgen. Het had geen nut om haar nood te klagen om iets, waar toch niets aan te veranderen was. Ze wilde hun medelijden niet. Met al hun zorgzaamheid werd haar handicap alleen maar schrijnender. Ze deed haar best om hen niet te laten blijken dat ze hun bemoeienissen zat was, want ze wilde niet ondankbaar lijken, maar dat ging haar steeds moeilijker af.

Toen ze nog heel jong was, vond ze het wel leuk al die aandacht en ze beschouwde haar handicap als iets dat haar interessant maakte; iets dat haar beter deed zijn dan andere kinderen. Maar toen ze op de lagere school zat veranderde

dat drastisch. Vanaf die tijd werd ze gesard en overal buitengesloten. Als de leerkracht of een ouder dat te weten kwam, kregen haar belagers straf, want ze mochten die zielige Bertha niet pesten, wat tot gevolg had dat ze nog meer getreiterd werd.

De mensen dachten dat ze niet in de gaten had dat ze door hen niet serieus werd genomen, maar ze wist wel beter. In Leenshuizen, het dorp waar ze woonde en dat twintig minuten rijden van de hoofdstad van Groningen af lag, beschouwde iedereen haar als een achterlijk wezen.

Dat maakte dat ze zich steeds meer terugtrok in haar droomwereld. In gedachte noemde ze zichzelf Melanie; die naam vond ze echt bij mooie vrouwen passen.

De filmpjes over cosmetische chirurgie die ze vanavond op Youtube had gezien kwamen aan haar geest voorbij. Altijd als haar vader en moeder weg waren, of soms midden in de nacht als ze niet kon slapen, zocht ze op Youtube naar de nieuwste ontwikkelingen en nam ze de extreem make over uitzendingen op DVD's op. Met open mond volgde ze de kunstige operaties. Maar één was haar meest favoriete; dat was van een Chinees meisje dat haar benen langer liet maken, omdat ze later mannequin wilde worden. Maar meer dan dromen daarover kon ze niet, want zo'n operatie was voor haar toch niet weggelegd. Het kostte teveel geld en dat hadden haar ouders niet.

Vroeger waren ze wel rijk geweest, toen hadden ze heel veel koeien in hun weilanden lopen, maar door de gekkekoeienziekte en de overheidsbezuinigingen waren ze alles kwijtgeraakt. En dat had niet alleen hen getroffen. Van de vijf boerderijen die aan de Wingerdlaan lagen,

stonden er drie leeg. In het eerste huis van de laan woonde boer Driessen, de twee die tussen de boerderij van haar ouders en boer Driessen in lagen waren onbewoond en stonden te koop en de laatste boerderij die aan de andere kant van hun boerderij lag, was uit de verkoop genomen. Boer Dirksen, die er vijftiennegentig jaar oud in was geworden, had het zodanig verwaarloosd dat niemand zijn geld in zo'n vervallen pand wilde steken. Zijn dochter wilde het eerst renoveren voor ze het weer te koop ging zetten. Maar dat kon nog wel jaren duren voor ze dat kon bekostigen.

De moeder van Bertha had de sleutel van boer Dirksen zijn dochter gekregen om de boerderij zo nu en dan te luchten en het een beetje netjes te houden. Het was voor de dochter van boer Dirksen moeilijk om dat te doen, omdat ze er nogal ver vandaan woonde. Bertha had die taak van haar moeder overgenomen, toen hun boerderij twee jaar geleden failliet was verklaard. Haar vader werkte nu als postbode en haar moeder stond in een bakkerij.

Door het geld dat ze van de verzekering hadden gekregen, konden ze in hun boerderij blijven wonen. Daar was Bertha heel blij mee. Ze moest er niet aan denken om naar een andere plaats te moeten verhuizen, want dan zou iedereen haar weer nakijken.

Dat was ook de reden dat ze niet door wilde leren. Haar middelbare school had ze in een nabijgelegen dorp moeten doorlopen en dat was een hel voor haar geweest. Ze was op de fiets van en naar school gereden, had geleerd wat ze leren moest en had zich met niemand bemoeid. Het stiekeme gelach en de gemene scheldwoorden die haar

klasgenoten haar toeriepen, hadden haar veel pijn gedaan, maar ze had het te vermoeiend gevonden om zich ertegen te verweren. De voornaamste les die ze van de mavo had meegekregen, was dat ze uit de buurt van mensen moest blijven, want die deden haar alleen maar verdriet.

Haar hele schooltijd had van haar een onzeker en verdrietig meisje gemaakt. Ze begaf zich dan ook weinig buitenshuis, binnen haar eigen muren en in haar eigen tuin voelde ze zich het beste. Daarom had ze aangeboden om het huishouden op zich te nemen toen ze van school afkwam. Op den duur hadden haar ouders zich neergelegd bij het teruggetrokken leven dat ze verkoos, maar ze wist dat ze graag hadden gezien dat zij door ging met leren; net als haar zuster Gretha.

Gretha was twee jaar ouder dan Bertha en studeerde economie in Groningen en woonde daar op kamers. Bertha was ontzettend jaloers op Gretha. Zij had dat slanke figuur, die prachtige lange benen en dat knappe gezicht waar Bertha alleen maar van kon dromen. Alleen haar donkerbruine ogen en dikke bruine haar dat met slagen tot op haar schouders viel, had ze met haar zuster gemeen. Hun ogen en hun haar hadden ze beiden van hun moeder geërfd, alleen had Gretha het geluk gehad dat ze de lichaamsbouw van hun vader had en zij de pech om die van haar moeder te hebben. Haar vaders familie was lang en slank en kon alles eten. Ze waren allemaal knap om te zien; met fijne trekken en een kleine rechte neus die bij Gretha wel heel mooi in haar gezicht paste. De familie van haar moeder was klein en mollig, waarvan haar moeder de dikste was. Ze hadden stuk voor stuk een bolle kop met

een dikke mopsneus en die had zij meegekregen. Alsof haar klompvoet niet genoeg was, liep ze ook nog met een dik lijf en een afschuwelijke neus rond.

Doordat haar ouders een baan vonden, kwamen ze in contact met andere mensen. Het meest gingen ze om met Jannie en Tom van Tuyl. Met hen brachten ze elk weekend door, waarbij ze de hele avond kaartten. Het ene weekend gingen ze naar hen en het andere weekend kwamen hun vrienden hiernaartoe. Dat betekende, dat Bertha om het weekend alleen thuis was. Haar ouders wilden dat ze die weekenden ook meeding, want ze lieten haar niet graag een nacht alleen, maar daar had Bertha voor bedankt. Ze moest er niet aan denken, om de hele avond bij dat suffe gekaart te zitten. Nee, ze bleef veel liever thuis om naar die extreem make-over DVD's te kijken en te dromen dat ze net zo knap als haar zuster was en net zo'n mooi neusje als haar zou hebben.

De enige momenten dat ze de straat opging, waren die in de auto. Sinds een half jaar had ze haar rijbewijs en mocht ze de auto van haar moeder gebruiken die hem toch nooit nodig had, omdat ze maar tien minuten fietsen van haar werk woonde.

Alles wat Bertha lopend niet durfde, deed ze met plezier in de auto. Ze zou het nooit in haar hoofd halen om in Groningen te gaan wandelen, maar met de auto kreeg ze er niet genoeg van om door de drukke winkelstraten te rijden. Het verkeer ging er zo langzaam dat ze bijna altijd in een etalage kon kijken en wat ze de eerste keer niet zag, bekeek ze de volgende keren. Ze bleef net zolang rondjes rijden tot ze alles had gezien. Soms reed ze wel eens

verder weg, dan droomde ze dat ze een fotomodel was op weg naar een fotosessie.

Eigenlijk deed ze zichzelf meer pijn dan plezier om zich zo vast te bijten in haar fantasie. Haar been zou nooit langer worden en haar dikke mopsneus zou altijd haar gezicht blijven ontsieren. En van dat lompe lichaam zou ze ook nooit afkomen.

Een geluid haalde haar uit haar sombere gedachten. Ze keek onder de korte gehaakte gordijntjes door, die haar oma ooit had gemaakt en zocht de weg af. Ze zag niks.

Plotseling dook een busje op, dat langzaam en zonder licht naar de boerderij van boer Dirksen reed. Het stopte voor de deur en er kwamen vier gedaantes uit. Ze drukten de portierdeuren zachtjes dicht en gingen de boerderij in.

Nieuwsgierig staarde Bertha naar de deur waarachter de mensen waren verdwenen. Ze had niet gezien dat ze moeite hadden gehad de deur te openen. Het leek er meer op dat ze een sleutel hadden.

Door de kieren van de staldeur zag ze een straal licht verschijnen. Ze ging staan en volgde de lichtstraal tot hij uit het zicht verdween. Vanuit haar raam kon ze maar de helft van de stal zien.

Ze ging weer zitten en bleef de boerderij in de gaten houden, terwijl ze zich afvroeg wat die mensen in de stal van boer Dirksen te zoeken hadden.

Het lichtschijnsel kwam opeens weer tevoorschijn kwam. Hoewel ze wist dat ze haar niet konden zien, sloot ze toch de donkerbruine overgordijnen en hield de boerderij door een spleet tussen de gordijnen in de gaten.

De gedaantes kwamen naar buiten. Ze haalden ieder een baal uit het busje en gooiden die over hun schouder. Die zakken moesten nogal zwaar zijn, want ze liepen ver voorovergebogen om die op hun rug te kunnen houden.

Bertha werd er helemaal opgewonden van. Er gebeurde nooit iets spannends in haar leven, maar wat ze nu zag, was iets wat het daglicht niet kon verdragen. Iets wat in die balen zat, moest geheim blijven.

2

Herman Siersema keek samen met Willem en Anton, de twee zonen van zijn vriendin Mieke Wilgers, naar Koen Dirksen die de planken weer op zijn plaats legde.

'Zo, dit ligt hier voorlopig wel veilig.' Koen klopte het stof van zijn kleren. Zijn ogen stonden gespannen in zijn magere gezicht toen hij zijn handlangers aankeek.

'Moet er geen kleed overheen gelegd worden?' Er lag twijfel op het sympathieke gelaat van Herman.

Koen schudde zijn hoofd. 'Er heeft hier nooit iets op de grond gelegen. Het zal alleen maar opvallen als er nu opeens wel iets ligt.'

'Dat is waar. Alles moet blijven zoals het is,' zei Anton.

Anton was drie jaar ouder dan zijn broer Willem. Met zijn donkere haar en ernstige blik was hij de tegenpool van zijn jongere broer die blond was en nooit iemand serieus nam.

'Weet je zeker dat die mensen van de boerderij hiernaast niet thuis zijn?' Helemaal tevreden over de situatie was Anton nog niet. Hij hield niet van onduidelijkheden.

'Ja hoor, Anton, die zijn weg. Alleen hun dochter is thuis, maar dat wisten jullie.'

Herman keek opeens bedenkelijk. 'Ja, dat wisten we. En we weten ook dat ze niet helemaal tof is, maar nu dat geld hier ligt, voel ik me daar opeens minder zeker over.'

'Nou moeten we niet opeens beren gaan zien, Herman,' viel Willem tegen hem uit. 'We hebben er lang genoeg over na kunnen denken en deze boerderij is gewoon een fantastische plek om het geld te verstoppert.'

'En jullie kunnen me op mijn woord geloven dat de familie Haarsma het weekend weg is en Bertha allang tussen haar poppen ligt te slapen, voor haar hoeven we echt niet bang te zijn.'

We zullen je wel moeten geloven, Koen. We kunnen er toch nergens anders mee naar toe.

'Moet de vloer niet schoongemaakt worden?' vroeg Willem. Hij wees met zijn hoofd naar de sporen van hun natte voetstappen.

Koen keek er even naar en liep toen naar de keuken en kwam met een emmer water en een dweil terug.

'Goed dat je daar aan gedacht hebt, Willem,' zei Herman. 'Die smerige plekken zouden ons nog kunnen verraden.'

Ze keken toe hoe Koen de vlekken verwijderde en toen alles schoon en opgeruimd was, liepen ze met een laatste blik op de planken, waaronder de balen lagen, naar buiten.

Koen sloot de boerderij af en nam plaats achter het stuur. Met gedoofde koplampen reed hij langzaam naar de weg. Toen ze de laan uit waren, deed hij de lichten aan en reed in de toegestane snelheid naar het vakantiepark in Utrecht waar Mieke met spanning op hen zat te wachten.

3

Bertha keek de auto na, die net zo stil verdween als dat hij gekomen was. Nog een tijd lang bleef ze door de spleet van het gordijn naar de boerderij kijken. Dat daar een stelletje criminelen een buit hadden verstopt, was haar wel duidelijk, anders hoefden ze niet zo stiekem te doen.

Het liefst was ze meteen naar de stal gegaan om te zien wat er in die balen zat, maar dat durfde ze niet. Misschien kwamen ze wel weer terug.

Pas na een half uur kon Bertha de moed opbrengen om er naar toe te gaan. Ze pakte de sleutels van de boerderij van boer Dirksen en een kleine zaklantaarn. Als een dief sloop ze door de donkere nacht. Het zachte ruizen van de bomen en de wind die door de weilanden over haar heen waaide, vond ze nu niet vertrouwd meer. Het was of ze haar wilden waarschuwen, of ze haar toe riepen: ga terug!

Maar dat deed ze niet, ze moest weten wat er in die balen zat.

Terwijl ze voortdurend om zich heen keek en haar oren gespits hield of er een auto aankwam, haastte ze zich naar de boerderij.

Zoals ze al verwachtte, was er geen inbraak te zien. De deur zat gewoon op slot. Die mensen moeten een sleutel hebben gehad, maar hoe kwamen ze daar aan? Zou het een familielid zijn geweest? Die vragen gingen door haar heen, toen ze de deur ontsloot en naar binnen stapte.

Het licht deed ze niet aan, maar ze liep met het schijnsel van de zaklantaarn op de grond gericht naar de stal. Ze ging naar het gedeelte waar het licht uit haar gezichtsveld was verdwenen en keek zoekend in de rondte. Ze zag geen balen en ze kon geen plek ontdekken waar ze verborgen konden zijn. De troep die boer Dirksen in de stal had achtergelaten, was allemaal opgeruimd. Het was nu een grote kale ruimte.

Er ging een schokje door haar heen, toen het licht van haar zaklantaarn op het luik van de kruipruimte viel. Snel liep ze ernaar toe, opende het luik en liep de drie treden van het trapje af. Ze moest zich bukken om in de een meter diepe kruipruimte te kunnen kijken. Haar zaklantaarn liet ze zoekend in de rondte gaan, maar er was geen spoor van de balen. Ze ging de kruipruimte weer uit en sloot het luik. Toen liep ze het lege huis door, maar ze kon ze nergens ontdekken. Peinzend bleef ze op de drempel van de stal staan. Die balen moesten in de boerderij verstopt zijn, maar waar? Ze kon maar tot één conclusie komen: ze moesten onder de houten vloer van de stal liggen. In de rest van de boerderij lagen tegels op de vloer.

Het licht van de zaklantaarn scheen ze zoekend over de bodem van de stal. Haar blik viel op een gedeelte van de vloer dat een beetje vochtig was. Ze volgde het vochtige spoor met haar zaklamp tot het stopte bij een paar planken die dicht bij de muur lagen. Ze zakte door haar knieën en betastte de planken met haar handen. Haar vingers gleden in een ruimte tussen twee planken en ze begon er in te peuteren. Er kwam beweging in een plank.

Ze ging staan, omdat haar been begon te tintelen. Met gespreide benen boog ze naar voren en trok zo hard ze kon aan de losse plank. Er ging een siddering door haar heen, toen die opeens omhoog kwam en ze een plank van ongeveer een meter in haar handen hield. Ze legde de plank naast zich neer en trok er nog drie planken uit. Met haar zaklantaarn scheen ze in het gat en keek op de balen neer.

Ze wilde er een uittrekken, maar moest dat snel opgeven omdat deze niet te tillen was. Ook zag ze dat de balen dichtgeklonken zaten, die zou ze nooit open kunnen maken. Even stond ze er vertwijfeld naar te kijken en liep toen naar de keuken om een mes te pakken. Ze ging op haar knieën zitten en sneed een opening naast de metalen zekering in een van de stevige canvasbalen. Voorzichtig stak ze haar hand er in en haalde er een dik pak met geld uit.

Haar mond viel open en haar hart sloeg op hol, toen ze naar het pak geld van vijftigeurobiljetten keek. Als al die zakken met dat geld gevuld waren, moesten hier miljoenen verborgen liggen.

Perplex keek Bertha op het geld neer. Ze kon nauwelijks beseffen dat daar een fortuin voor het grijpen lag. Miljoenen die het haar mogelijk maakten om haar droom te verwezenlijken. Ze kon zich laten opereren en haar been langer laten maken. Net zoals een Chinees meisje dat in een documentaire had laten zien. Ze zou Melanie kunnen worden!

Haar ogen gingen over de zakken met geld, terwijl ze zich afvroeg wat ze moest doen. Ze kon het stelen, of de politie waarschuwen. Als ze de politie inlichtte, zou ze voor altijd een gehandicapte, lelijke lompe vrouw blijven. Als ze het geld stal, dan kon haar droom werkelijkheid worden, want geen mens zou op het idee komen dat zij, die stomme mankpot, dat geld had ingepikt.

Opeens kwam er een brutale lach op haar gezicht. Ze kon haar leven in eigen hand nemen. Dat geld, dat ze zo in haar schoot geworpen kreeg, was niet voor niets. Het lot had voor haar beslist. Het had de weg geopend naar een leven waar ze hartstochtelijk naar verlangde.

Ze ging meteen aan het werk. Eerst haalde ze thuis plastic zakken, dozen en tassen. Alles wat ze kon vinden om het geld in te stoppen nam ze mee. Met de auto van haar moeder reed ze met gedoofde lichten naar de boerderij van boer Dirksen. Snel propte ze het geld in de tassen en dozen. Toen die vol waren, reed ze ermee terug naar huis en leegde ze op haar bed.

Hoeveel keer ze heen en weer had moeten rijden, wist ze niet, maar eindelijk haalde ze het laatste geld en de lege canvasballen uit het gat en legde ze de planken weer op hun plaats. Ze sloot de boerderij af en reed weer met

gedoofde lichten naar huis. De auto zette ze op dezelfde plek terug en bracht toen de laatste vracht geld naar haar slaapkamer.

Wrijvend over haar pijnlijke armen keek ze onzeker naar de berg bankbiljetten op haar bed. Waar moest ze met al dat geld naar toe? Het kon moeilijk op haar bed blijven liggen.

Een tijdje bleef ze in de donkere kamer zitten. Toen stond ze op, controleerde of de gordijnen dicht waren en deed een schemerlamp aan. Ze pakte een pakje geld en begon de briefjes van vijftig te tellen. Het waren er vijfhonderd. Toen telde ze de pakketjes. Dat waren er twaalfhonderd. Een snelle berekening vertelde haar, dat er dertig miljoen euro op haar bed lag.

Ze wierp een blik op de wekker en zag dat het zes uur was. Over vier uur zouden haar ouders thuis komen en voor die tijd moest het geld weggeborgen zijn en moest ze koffie voor hen hebben gezet, zoals ze dat altijd deed.

Er was geen tijd te verliezen. Ze liep het huis door, maar vond geen plek die voldeed aan haar wensen.

Opeens dacht ze aan de kruipruimte in hun eigen stal. Daar kon ze het geld misschien in kwijt. Ze kon zich niet herinneren dat haar ouders daar de laatste jaren in waren geweest. Toen ze de koeien nog hadden, was er wel eens een probleem met de waterleiding opgetreden, maar nu werd die leiding niet meer gebruikt.

Met de zaklantaarn in haar hand liep ze naar de stal die nu als opslagplaats dienst deed. De kruipruimte lag aan het eind van de stal achter een muurtje waar een gootsteen was. Ze tilde het luik op en liep met de lichtstraal voor

zich uit de paar treden af. Op de onderste tree ging ze zitten en scheen in de donkere ruimte. Ze knikte tevreden, toen ze constateerde dat er voldoende ruimte voor al het geld was.

Bertha stond weer op. Ze voelde de vermoeidheid in haar ledematen. Haar benen waren stijf van het vele trappenlopen met de zware tassen en ze had het idee dat haar armen geen ons meer konden dragen. Ze voelde zich moe en vies, maar ze gaf zich er niet aan over. Met haar droom voor ogen ging ze door.

Ze liep weer naar haar slaapkamer, deed het geld weer in de tassen terug en gooide die de trap af. Ze haalde een kruiwagen uit de schuur en transporteerde het geld naar de kruipruimte. Daar verdeelde ze het weer over de canvaszakken en bond ze met touw dicht.

Toen al het geld opgeborgen was, nam ze een douche en schonk daarna een glas sherry in. Ze ging ermee op haar bed zitten en zette een DVD op. Al nippend van haar sherry keek ze met glinsterende ogen naar de wonderen die een dokter bij een mismaakte vrouw verrichtte.

Onrustig liep Mieke Wilgers, de vriendin van Herman Siersema, in het vakantiehuisje heen en weer. Ze wilde maar dat Herman en haar jongens kwamen. Haar ongerustheid nam met de minuut toe. 'Als het maar goed gegaan is, als ze maar niet opgepakt zijn,' murmelde ze herhaaldelijk tijdens het lopen.

Opeens hoorde ze het zachte sluiten van autoportieren en ze rende naar de deur. Herman, die net binnenkwam, ving haar op in zijn armen.

'We hebben het gefikst, Mieke.'

Mieke hief haar gezicht naar hem op. 'Alles goed gegaan? Geen doden gevallen?'

'Nee, schat. Het is precies gegaan, zoals we het gepland hebben.'

'Gelukkig,' zuchtte ze.

Hij liep met haar naar de huiskamer, die typisch de inrichting van een vakantiehuisje had. De jongens kwamen achter hen aan en gingen met een brede opgeluchte lach aan de eettafel zitten.

'Het is gelukt, ma,' zei Willem. Hij sloeg van opwinding zijn hand met een klap op de tafel. 'We hebben het verdomme geflikt!'

'Ik ben trots op jullie.' Mieke keek naar de blije gezichten van de mannen. Wat zij voor elkaar hadden gekregen, zag je nu niet meer gebeuren. Een grote geldroof zonder doden of gewonden.

'Het is tijd voor een feestje.' Mieke haalde een paar flesjes bier uit de koelkast en schonk voor hen een glas in.

'Op een rijk en gelukkig leven,' zei ze met haar glas omhoog.

Lachend proostten ze met elkaar. Ze waren rijk. Stinkend rijk. Uitgelaten begonnen ze plannen te maken en het ene na het andere biertje verdween in hun kelen. Toen de ochtend begon te gloren zochten ze hun bed op, waar ze dromend van mooie auto's en witte stranden in een diepe slaap vielen.

Behalve Herman en Koen. Die moesten weg zijn voor de dag aanbrak. Zij mochten niet bij Willem, Anton en Mieke gezien worden.

Terwijl Koen de auto weer naar Groningen terugreed, zat Herman met gesloten ogen naast hem en dacht eraan hoe het allemaal was begonnen.

Het was twee jaar geleden dat Willem als monteur ging werken bij een garage van een transportbedrijf in Groningen. Die firma verhuurde gepantserde auto's en deze werden door hen ook onderhouden. De overheid was een goede klant van hen, maar ze hadden ook contracten met verschillende banken waar de auto's voor geldtransporten werden gebruikt. Toen hij dat hoorde,

kwam meteen de gedachte in hem op om zo'n geldtransport te overvallen, maar verwierp dat plan later. Acht jaar van zijn leven had hij al voor inbraken in de gevangenis gezeten. Dat was voor hij Mieke leerde kennen. Zij en haar twee zonen wisten dat, maar omdat hij al vijftien jaar als loodgieter bij hetzelfde bouwbedrijf werkte voor hij contact met Mieke kreeg, deed het er niet meer toe.

De aanzet tot de overval die ze afgelopen nacht gepleegd hadden, ontstond toen Koen, een vriend van Willem, bij een bank in Groningen ging werken. Hij was daar verantwoordelijk voor de geldtransporten die door de firma van Willem getransporteerd werden.

Herman was er van overtuigd dat dat geen toeval was. Voor hem was het een teken om de grootste overval van zijn leven te kunnen plegen. Maar hij had zijn mond gehouden. Hij wilde Mieke en de jongens niet op het verkeerde pad brengen. Al waren Willem en Anton nou niet bepaald lieverdjes, het waren wel eerlijke mannen. Willem had een baan bij dat transportbedrijf en had het daar goed naar zijn zin. Hij was een vrolijke, blonde adonis die het leven als een groot festijn zag. Anton was manager van een grote supermarkt in Groningen en was veel serieuzer dan Willem. Die ging echt niet over een nacht ijs. Anton was groter en slanker dan zijn gespierde, jongere broer, maar straalde meer kracht uit. Zijn grijze ogen stonden altijd een beetje waakzaam en zijn markante kop bracht heel wat vrouwenharten op hol.

Ook zijn vriendin Mieke had werk waar ze van hield. Zij was verpleegster in een ziekenhuis in Groningen. Hij zou

het niet op zijn geweten willen hebben, dat zij en haar jongens in de lik zouden belanden. Dat lieve, blonde vrouwtje van eenenvijftig jaar dat altijd voor hem klaarstond, kon hij dat niet aandoen, daarvoor hield hij teveel van haar.

Maar toch kon hij het niet laten om af en toe een visje uit te gooien, wanneer ze allemaal bij elkaar waren. Hij zinspeelde dan op het feit dat Willem het geld transporteerde dat Koen moest organiseren.

'Volgens mij wil jij zo'n geldwagen overvallen,' had Mieke toen opgemerkt.

Het had hem verbaasd dat Mieke en de jongens niet afwijzend hadden gereageerd, toen hij beschroomd had toegegeven dat hij wel eens met die gedachte speelde.

In het begin werd erover gedold, maar gaandeweg werden de gesprekken daarover serieuzer. De hoofden werden bij elkaar gestoken en er werd een plan in elkaar gezet. Koen hoorde wanneer er een geldtransport plaatsvond en Willem wist welke wagen daarvoor gebruikt werd. Die combinatie zorgde ervoor, dat er al heel snel een idee op tafel kwam om een miljoenentransport te overvallen. Zodra Willem te weten kwam welke auto ervoor bestemd was, ging hij het slot van de achterdeur ontkoppelen van het afsluitsysteem, waarmee de deuren van binnenuit hermetisch werden afgesloten. Mieke zorgde voor een capsule met ether en Willem zou dat in het ventilatiesysteem aanbrengen. Door een tijd klokje zou dat breken, waardoor de twee mannen in de wagen bedwelmd zouden worden. Ze hadden er op gerekend dat

de chauffeur de auto aan de kant zou zetten, wanneer hij voelde dat hij onwel werd.

En zo was het ook gebeurd. Ongeveer op de plek die zij hadden uitgerekend, was de auto tot stilstand gekomen.

Het had hen anderhalf jaar gekost om het miljoenentransport te registreren, dat eens per maand met ongemerkte biljetten van vijftig euro van Groningen naar Limburg reed. De tijd en de route moesten precies berekend worden, wilden ze de capsule met ether laten activeren op de plek die het veiligst was. Niets stond hen dan nog in de weg om het geld uit de auto te halen en ermee vandoor te gaan. Ze zouden het verstoppen onder de vloer van de boerderij van Koen zijn grootvader, tot het politieonderzoek achter de rug was. Dan zouden ze het geld gaan ophalen en in Brazilië een nieuwe toekomst opbouwen. Tot dan bleven ze hun leven leiden, zoals ze dat steeds hadden gedaan. Niemand zou enige verandering aan hun bemerken.

Een half jaar geleden was hij uit voorzorg apart gaan wonen. Als de politie er achter kwam dat hij, als oud bajesklant, de vriend van Willem zijn moeder was, zou de verdenking meteen op Willem en hem vallen. Om die reden waren Willem en Koen voor de buitenwereld ook al lange tijd geen vrienden meer. Want de link tussen Koen en Willem was snel gelegd.

Het weekend in het vakantiepark was een idee van Anton geweest. Op zijn werk had hij gezegd dat zijn moeder overspannen was en dat hij en zijn broer een paar dagen met haar wilden doorbrengen. Hetzelfde had Willem tegen zijn chef gezegd. Het was een redelijk goed alibi.

De overval was gepleegd, maar de zwaarste tijd moest nog komen. Hij hoopte dat Willem en Koen opgewassen waren tegen de politieverhoren, die ze vast en zeker zouden krijgen.

Herman keek tersluiks naar Koen, die geconcentreerd de donkere weg in tuurde. Hij had niets van de aantrekkingskracht die Willem en Anton uitstraalden. Hij was een slungelachtige jongen en Herman vond hem eerlijk gezegd nogal een doetje; zo'n sulletje dat op zijn werk voor iedereen koffie haalt. Maar hij ging over de geldtransporten en hij had een stal waar ze het geld in konden verstoppen. Ze hadden hem gewoon nodig.

De dagen die volgden na haar nachtelijk avontuur, was Bertha voortdurend op haar hoede. De media raakte er niet over uitgepraat, dat zo'n grote overval zonder dode of gewonden had plaatsgevonden. Ook bij haar thuis werd er veel over de roof gesproken.

'Dertig miljoen euro!' had haar vader vol ongeloof uitgeroepen. 'Je zal zoveel geld maar hebben! Voor zulk soort mensen kan ik respect opbrengen. Ze hebben een subliem plan in elkaar gezet en er zijn geen doden gevallen. Het was gewoon een perfecte roofoverval.'

Bertha hoorde haar vader met leedvermaak aan, maar haar gezicht stond onbewogen toen ze naar hem keek. Hij zat in de enige leren stoel die ze bezaten. Het was een oud krenge, een erfenis van zijn vader. Haar vader paste precies bij die stoel. Ze waren allebei afgeleefd en gerimpeld.

'Vind jij ook niet, moeder, dat die overvallers een krachtig staaltje hebben laten zien van hoe het ook kan? Dat er niet altijd gemoord hoeft te worden, als je een overval pleegt?'

'Ik ben het helemaal met je eens, vader. Voor dat soort mensen neem ik mijn petje af.'

Bertha rilde ervan als haar ouders elkaar moeder en vader noemden. Saaier kon het niet. Er waren geen verrassingen meer in hun leven en ze kabbelden op hun dooie akkertje naar het einde. Zelf had ze ook het gevoel gehad dat ze in die fase verkeerde, tot ze in het bezit kwam van dertig miljoen euro. Haar leven kon nu tot het einde sprankelend en avontuurlijk zijn, als ze het tenminste uit kon geven.

'Wat vind jij ervan, Bertha?'

Bertha schrikte op uit haar gedachten. Ze zag weer die blik van mededogen in de ogen van haar vader, die hij altijd kreeg als hij haar bij een gesprek wilde betrekken.

'Ik vind ook wel dat ze het goed gedaan hebben.' Ze keek meteen van haar vader weg, omdat ze bang was dat hij het binnenpretje in haar ogen zou opmerken. Hij moest eens weten wat zij gedaan had. Ze voelde zich trots, dat zij die perfecte overvallers te slim af was geweest. Dat had ze haar vader best onder zijn neus willen wrijven. Ze had zijn gezicht wel eens willen zien, als hij er achter kwam wat die arme Bertha allemaal in haar mars had, maar deze genoegdoening moest ze helaas voor zich houden. Wat haar vader met het geld zou doen, wist ze niet. Hij kon het terugbrengen of zelf houden, maar zij zou er niets meer over te vertellen hebben. Haar mooie droom kon ze dan wel vergeten.

De dagen verstreken en Bertha bleef haar huishoudelijke karweitjes doen. Ze ging regelmatig naar de boerderij van boer Dirksen om de boel te luchten, maar was blij als ze er

weer weg was. Ze was iedere keer bang dat de daders binnen kwamen stormen om het geld op te halen.

Na twee maanden was de politie er nog steeds niet in geslaagd de dieven te pakken en had Bertha nog geen enkele actie in de boerderij van boer Dirksen gezien, maar haar onrust nam toe. Hoelang zou het duren voor die overvallers het geld uit de boerderij gingen halen? Een jaar? Een half jaar? Morgen?

Vooraf dat "morgen" bezorgde Bertha maagkrampen. Dat geld moest haar huis uit, voor de dieven erachter kwamen dat het weg was. Ze dacht eraan om elke dag een bedrag op een andere bank te storten, maar hoelang zou ze erover doen, om dertig miljoen euro op die banken te krijgen? En hoelang zou het duren, voor die geldstortingen door een kreupel meisje op zouden vallen? Als ze in een keer met grote bedragen aan kwam zetten werd ze zeker door de banken gecontroleerd.

Maar bij een Zwitserse bank scheen je wel veel geld in een keer te kunnen storten, had ze wel eens gehoord. Ze informeerde er over via internet en toen ze zeker wist dat ze het geld daar makkelijk kwijt kon, besloot ze om het op een Zwitserse bank te zetten.

Maar hoe kon ze dat realiseren? Ze kon toch niet met al dat geld in haar auto naar Zwitserland rijden? En wat moest ze tegen haar ouders zeggen? En wat ook niet onbelangrijk was: kon ze het wel aan? Durfde ze die reis wel te maken?

Het probleem leek onoplosbaar, tot ze een paar dagen later op de televisie een documentaire over het dorpje

Konstanz zag. Het dorpje lag op de grens van Zwitserland en Duitsland en lag tegen het Bodenmeer aan.

Terwijl haar ouders luisterden naar wat de commentator over het dorpje vertelde, ontwikkelde zich bij Bertha een plan. Dit dorpje Konstanz kon voor haar wel eens een mogelijkheid zijn, om het geld op een Zwitserse bank te krijgen.

Toen de documentaire was afgelopen zei Bertha: 'Daar zou ik nou wel eens naar toe willen.'

Haar moeder, die nog steeds het uiterlijk had van een struise boerin, keek haar dochter hoogst verbaasd aan.

'Hoe kom je daar zo opeens bij?'

'Dat weet ik ook niet, maar het lijkt me heerlijk om tussen die hoge bergen door dat dorpje te lopen en over dat grote meer te kijken.'

'Het is inderdaad een mooi plekje,' gaf haar vader toe. Er kwam een toegeeflijke glimlach om zijn mond en hij deed er verder het zwijgen toe.

Bertha wist dat ze weer niet serieus genomen werd, maar daar liet ze zich niet door ontmoedigen. Een paar dagen later begon ze er weer over.

'Als je dat dan zo graag wilt, moeten we er maar eens op vakantie gaan,' was de conclusie van haar vader.

'Eigenlijk zou ik er het liefst alleen met de auto naar toe willen.'

Haar ouders keken haar aan alsof ze Russisch tegen hen had gesproken.

'Jij, in je eentje daar naar toe? Je durft niet eens Groningen in, waarom denk je dat je dan wel naar een vreemd land durft te gaan? En dan nog wel met de auto!'

Bertha hoorde de minachting van haar moeder. Haar ouders dachten echt dat ze het verstand van een debiel had. Het gaf haar des te meer reden om haar zin door te drijven. Ze zou hen wel eens laten zien, waartoe ze in staat was. Maar eerst moest ze hen zover krijgen dat ze toestemden in het gevaarlijke reisje, dat ze in haar eentje wilde ondernemen.

'Weet u,' begon Bertha haar pleidooi. 'Ik heb eens over mijn leven nagedacht en ben tot de conclusie gekomen, dat dat niet veel voorstelt. Als ik altijd maar hier blijf, raak ik steeds dieper in de put. Toen ik die documentaire over Konstanz zag, wist ik dat ik daar naar toe wilde. Het klinkt misschien gek, maar ik heb het gevoel dat ik dit moet doen om uit mijn isolement te komen. Ik heb al op internet gekeken en er een heel leuk hotel gevonden dat niet te duur is,' ratelde ze door.

'Ik weet het niet, Bertha,' stribbelde haar moeder nu ongerust tegen. 'Je bent altijd bang als je ergens naar toe moet. Ik zie dit echt niet zo zitten, lieverd.'

'Laten we er maar een nachtje over slapen. Morgen komt Gretha, dan kunnen we er met haar ook over praten,' vond haar vader.

Dat beviel Bertha wel. Ze was er zeker van dat Gretha het fantastisch zou vinden als ze uit haar schulp kroop.

En dat had ze goed ingeschat.

'Jullie moeten haar laten gaan,' zei Gretha de volgende dag, toen ze Bertha had aangehoord. Haar slanke elegante gestalte boog zich naar haar ouders toe. 'Dit is wat ze nodig heeft, hier wordt ze zelfstandig van.'

Haar moeder schudde haar hoofd. 'Waarom moet ze dat alleen doen? Wij kunnen toch met haar meegaan?'

'Daar schiet ik niks mee op, mam,' antwoordde Bertha snel. 'Ik wil er alleen op uit. Als jullie me maar blijven beschermen, word ik nooit zelfstandig.'

'Maar waarom moet je meteen zo ver? Je kunt toch ook ergens in Nederland op vakantie gaan?'

'Nee pa!' reageerde Bertha beslist. 'In Nederland voel ik me als een gevangene. Ik wil Nederland uit. Dat plaatsje Konstanz trekt me heel erg aan. Ik voel helemaal geen angst om daar naar toe te gaan. Ik denk dat ik me daar op mijn gemak zal voelen en een grote kans maak om over mijn minderwaardigheidscomplex heen te komen.'

Haar vader keek haar vanuit zijn bruine leren stoel onzeker aan. Ze dacht dat ze gek werd van zijn twijfelachtigheid.

Gretha ging achter de stoel van Bertha staan. Ze sloeg haar armen om haar schouders en legde haar kin op haar hoofd. 'Laat haar gaan, pap, mam. Het is echt beter voor haar. Als Bertha het niet zou durven, zou ze hier nooit over beginnen. Dat ze dat wel doet, is een teken dat ze er klaar voor is.'

Bertha was zich bewust van het mooie gezicht van haar zuster boven haar hoofd. Een duidelijker beeld van haar dikke, lelijke mopsneus was niet mogelijk. Maar ze was haar zuster wel dankbaar. Ze deed haar uiterste best om haar ouders om te praten en het had geholpen. Hun bezwaren begonnen af te nemen.

Na nog wat heen en weer gepraat gaven ze uiteindelijk toe, al waren ze er niet blij mee. Ze vonden het maar niks,